

Sagsøgerne har endvidere som den tredje søgsmålsgrund gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort, at der foreligger en ulovlig konkurrencebegrænsning på det tyske marked for sanitær keramik. Sagsøgerne har i denne sammenhæng påtalt, at Kommissionen har begået en retlig fejl ved at betegne drøftelserne i et tysk keramikerfagforbund som samordning af priser og ulovlig konkurrencebegrænsning, og at Kommissionen på grundlag af klart ikke-relevante beviser har udledt uantagelige belastende konklusioner og dermed har tilsidesat sagsøgernes ret til en retfærdig og upartisk sagsbehandling.

Som den fjerde søgsmålsgrund har sagsøgerne anført, at de ikke har deltaget i en samordning af priser i Frankrig og Belgien. Kommissionen har efter sagsøgernes opfattelse med urette betegnet drøftelserne i de belgiske og franske keramikerfagforbund som samordning af priser samt vurderet varigheden af den angivelige overtrædelse forkert og dermed anvendt artikel 101, TEUF fejlagtigt.

Sagsøgerne har i forbindelse med den femte søgsmålsgrund gjort gældende, at Kommissionen med urette har betegnet forholdene på armatur-, brusekabine- og keramikmarkedet som en samlet og vedvarende overtrædelse og dermed har anvendt artikel 101, TEUF fejlagtigt. Sagsøgerne har i den henseende påtalt, at de i retspraksis udviklede kriterier for formodningen om, at der foreligger en samlet og vedvarende overtrædelse, ikke er opfyldt.

Som den sjette søgsmålsgrund har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ved den overdrevent lange sagsbehandling og udskiftningen efter gennemførelsen af den mundtlige høring af alle de i Kommissionen ansatte personer, der har deltaget i beslutningsprocessen, har tilsidesat — på en måde, der er væsentlig for beslutningens vedtagelse — sagsøgernes ret til forsvar og mundtlig høring i henhold til artikel 12 og 14 i forordning (EF) nr. 773/2004⁽¹⁾.

I forbindelse med den syvende søgsmålsgrund har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ved beregningen af bøden urigtigt har støttet ret på sine retningslinjer for beregning af bøder⁽²⁾, idet disse retningslinjer er ugyldige efter ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten, henset til, at de udgør en krænkelse af artikel 290, stk. 1, TEUF og artikel 52, stk. 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Som den ottende søgsmålsgrund har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionens beregning af bøden er behæftet med fejl, idet Kommissionen ikke ved fastsættelsen af grundbeløbet har taget hensyn til den ringere grovhed af sagsøgernes angivelige deltagelse i overtrædelsen, men har vurderet grovheden af overtrædelsen ens i forhold til alle de berørte virksomheder. Dette er efter sagsøgernes opfattelse en tilsidesættelse af princippet om personligt ansvar.

Endelig har sagsøgerne i forbindelse med den niende søgsmålsgrund anført, at størrelsen af den pålagte bøde strider imod proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet, idet sagsøgerne ikke har deltaget i de groveste ulovlige konkurrencebegrænsninger.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7.4.2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til EF-traktatens artikel 81 og 82 (EUT L 123, s. 18).

⁽²⁾ Retningslinjer for beregning af bøder i henhold til artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning (EF) nr. 1/2003 (EUT 2006, C 210, s. 2).

Appel iværksat den 1. september 2010 af Luigi Marcuccio til prøvelse af Personalerettens kendelse af 22. juni 2010 i sag F-78/09, Marcuccio mod Kommissionen

(Sag T-366/10 P)

(2010/C 288/109)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Luigi Marcuccio (Tricase, Italien) (ved avvocato G. Cipressa)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellantens påstande

- Under alle omstændigheder ophæves den appellerede kendelse fuldt ud og uden undtagelser.
- Det fastslås, at søgsmålet i første instans, der gav anledning til den appellerede kendelse, fuldt ud og uden undtagelse kunne antages til realitetsbehandling.
- Principal: Der gives appellanten medhold fuldt ud og undtagelse i hans påstande i første instans.
- Indstævnte tilpligtes at erstatte appellanten alle omkostninger, gebyrer og honorarer, som han har afholdt i sagen indtil nu.

— Subsidiært: Sagen hjemvises til Personaleretten med henblik på, at den træffer fornyet afgørelse i en anden sammensætning.

Anbringender og væsentligste argumenter

Denne appel er iværksat til prøvelse af kendelse afsagt af Personaleretten den 22. juni 2010. Ved denne kendelse afviste Personaleretten et søgsmål, der var indbragt med påstand om erstatning for den skade, som appellanten angiveligt har lidt som følge af indstævntes afvisning af at erstatte ham de godtgørelsesberettigede omkostninger, som appellanten har afholdt i sag T-18/04, Marcuccio mod Kommissionen.

Til støtte for sine påstande har appellanten gjort gældende, at der foreligger en urigtig og ulogisk fortolkning af begrebet ansøgning i tjenestemandsvedtægtens artikel 90 og 91, en absolut begrundelsesmangel med forvanskning og fordrejning af de faktiske omstændigheder, samt en urigtig fortolkning af retspraksis vedrørende fastsættelse af sagsomkostninger, som det ved en retsafgørelse er blevet pålagt en part at betale.

Appellanten gør ligeledes gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af retten til kontradiktion og retten til forsvar, og at Personaleretten har undladt at tage stilling til nogle af hans påstande.

Sag anlagt den 3. september 2010 — Rubinetteria Cisal mod Kommissionen

(Sag T-368/10)

(2010/C 288/110)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Rubinetteria Cisal SpA (Alzo Frazione di Pella, Italien) (ved avvocato M. Pinnarò)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Beslutning K(2010) 4185 af 23. juni 2010 annulleres.

— Subsidiært: Sanktionen nedsættes til et mere passende beløb i tilfælde af, at Domstolen ikke annullerer den pålagte bøde.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den beslutning, der anfægtes i denne sag, er den samme som i sag T-364/10, Duravit m.fl. imod Kommissionen.

Sagsøgeren har til støtte for sagen gjort følgende anbringender gældende:

I. Tilsidesættelse og fejlagtig anvendelse af artikel 101 TEUF og artikel 53 i EØS-aftalen.

Det gøres i den forbindelse gældende, at beslutningen, for så vidt angår Cisal, er absolut fejlagtig, da Cisal ikke har deltaget (ej heller ubevidst) i et kartel, men udelukkende har udvekslet kommercielle oplysninger, som ikke er fortrolige, og som er offentligt tilgængelige samt (i næsten alle tilfældene) efter de selvstændigt truffne valg allerede er tilgængelige på markedet.

II. Tilsidesættelse af princippet om proportionalitet og om lighed.

Ifølge sagsøgeren har Kommissionen undladt at tage i betragtning, at rollen, inddragelsen, ansvaret, fordelene etc., som er forbundet med enhver producent, i betydelig grad varierer indbyrdes. Konkret foretager sagsøgte ingen skelnen og forklarer ikke, hvorfor Cisal bør idømmes den højeste bøde, eftersom Cisal i) har holdt sig uden for en af disse sammenslutninger (Michelangelo), ii) aldrig har haft bilaterale kontakter, iii) aldrig har taget del i møder, hvor alle tre pågældende produkter blev drøftet (men kun vandhaner og keramiske varer), og iv) altid kun har haft en ubetydelig kvote af markedet.

Med hensyn til fastsættelsen af bøden gør sagsøgeren gældende, at Kommissionen burde have taget hensyn til og foretaget en vurdering af den konkrete indvirkning på markedet af skaden på og omfanget af det relevante geografiske marked, ligesom den burde have taget hensyn til Cisals faktiske økonomiske muligheder for at fordreje konkurrencen og Cisals særlige vægt.

Sagsøgeren har også påberåbt sig det ukorrekte beregningsgrundlag, som angiveligt blev anvendt ved udmålingen af bøden, samt den manglende hensyntagen til formildende omstændigheder.